

pálmát növesztő üldöztetési terhek megszűnnek, megfoghatatlanul feloldódnak. A kihálás csak akkor nem szükségszerű, ha a létbe hívó okok olyan, egész életet érintő elveket, megoldásokat szülnek, hoznak felszínre, amelyek nem korfüggőek, időfelettiek. Ez a „lex aurea”, az arany szabály. A továbbélés akkor valószínűsíthető, ha az adott történelmi kihívásokra

általánosan érvényes értékszemplétekből olyan válaszok születnek, amelyek felette állnak a történelmi kihívásoknak.

A Jézustól tanult és folyamatosan eltanulandó értékszempléte nem túlélésre, hanem további fejlődésre hivatott. Nem a Bokor túlélése a fontos, hanem a rábizott értékszempléte megélése és terjesztése. Tudjuk, hogy

aki a túlélést tűzi zászlajára, az megtette első lépését a megalkuvások felé. Minden kornak, minden generációnak meg kell építene a maga gúláját, a jézusi tartalmakra épülő személyes testvérbarátságok alkotását. Ez felülírja a generációs kérdéseket, mert az elkötelezett együtt működni akarás nem életkor kérdése. Ebben lehet helyük azoknak is, akik „túlsúlyosak”, de stabil hűségűek. Lehet helyük azoknak, akik a mindennapokban hitelesített tapasztalatukkal konstruktívak. Ott a helyük azoknak, akik lelkes önmegvalósítási lendületükkel képesek megtalálni és vállalni helyüket ebben a jézusi csodaépítményben. Fialatok, öregek... Humoros jellegzetesség: a fiatal önmagát ámitja, az öreg másokat. „Vannak, jönnek. Frissek, újak, önzők és forradalmárok. Fialatok. Nehezen értjük nyelvüket is... az igazi ifjúság örökjoga ellen nincs apelláta” (Kós Károly, 1934). Bizony, az is természetes, hogy akik „fiatalon” a gúla felsőbb ágazataiban voltak, azok átadják helyüket és tapasztalatukat az oda alkalmasabbaknak. Bizony az is benne van, hogy a balesetveszélyek csökkentése és a lényeg jobb kifejezése érdekében nézeteltérések mutatkoznak az összeállást illetően. A személyi sérüléseknél, sértődéseknél sokkal lényegesebb, hogy a közös jézusi alapelveket ne érje baleset. Ez a súlyosabb baleset az elvek relativizálásában, másra cserélésében jelentkezik. A mi kezdeményezéseinkben a „Jézuska és a géppuska” nem fér meg egymás mellett. Összetartozásunk és közös értékképviseletünk nélkülözhetetlen eszközei: gondolati értékáramoltatásunk, cselekvési összedolgozásunk, egymás értékeinek értékelő használata. Vagyis osztozás az értékeinkből. Ugye ez működik közöttünk? Adjunk hálát, hogy Jézus szerinti tájékozódásunkban egy irányba tekintünk, és ebbe az irányba is lépegetünk. Ugye ez így is van? Ha ehhez még egy-egy életműgúlat is sikerül építenünk, akkor, ha hegyre épül város nem is,

de legalább hegyre épült gúla lehetünk, örök értékek sokszínű megjelenítői a földön. Valami ilyesmi az Isten Országá, nem?

FARKAS ISTVÁN

HÁLA

„Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhérok, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.”

(Máté 18,34-35)

Amikor ötezer év eltelt és kiszabadult a börtönből, megtisztult, gyermeki szemmel nézett a világra, pont úgy, mint az, aki úgy tudja, hogy nincs adóssága. Ismét egy lehetőség lett az élete. Hallotta a madarak énekét, látta a felhők vonulását, friss tavaszi szél simogatta az arcát és az élet körülölelte. Mélyet szippantott a friss, tavaszi levegőből, szeme könnyel telt meg és szájában valamilyen furcsa ízt érzett.

Aztán hirtelen eszébe jutott mindaz, ami egy percre sem hagyta nyugodni börtönévei alatt. Nem emlékezett rá, hogy valaha is kölcsönt kapott volna a királytól akár csak egy dénárt is, nemhogy tízezer tallért. Ezért tette azt a szent fogadalmat magának, hogy ha egyszer kiszabadul, bekérdzkezik a királyhoz és megkérdezi milyen kölcsön miatt kellett ötezer évig börtönben sínylődni.

Az ajtónálló a trónterembe vezette, fel azokon a hosszú egyenes klasszikus stílusú lépcsőkön, melyeket már ismert. Amikor a kapuban elmondta mi járatban van, tekintetük összekapcsolódott és egy pillanatra úgy tűnt neki, mintha az ajtónálló szeme mosolygott volna. Mintha várta volna érkezését.

Mikor a trónterem ajtaja becsapódott mögötte előre ment egészen a trón lépcsőjéig. Nem érzett semmi félelmet, mert számtalanszor elképzelte a helyzetet előre és most minden úgy is történt. A király mozdulatlan arccal nézte, ahogy a trónhoz közeledett, de tekintete nem dőfte át, és nem is simogatta. Olyan volt a tekintete, mintha mindent látott volna egyszerre anélkül, hogy valamire is fókuszált volna.

Eléje érve tisztelettel meghajolt, így maradt néhány másodpercig, majd felegyenesedett. A király szemébe nézett és feltette régen előkészített kérdését.

– Felség, Nagytiszteletű Uram. Most, hogy – úgy tűnik - letöltöttem büntetésem az utolsó dénárig és szabaddá váltam, szeretném megkérdezni, mikor kaptam Tőled kölcsön tízezer talentumot, amikor egész életemben nem láttam ekkora összeget? Ezen töprengtem éjjel és nappal ötezer éven keresztül, de nem találtam választ rá. Kérlek, segíts emlékezniem.

A király szeme egy pillanatra összeszűkül s jobb kezét hirtelen felemelte, mint aki el akar hessegetni egy legyet, de aztán szeme megenyhült s keze ismét megpihent a combján.

Hosszan, türelmesen nézett rá, ahogy egy apa nézi csöpp, gügyögő gyermekét a bölcsőben, amint az feléje nyújtja kicsi kezét. Felállt, nyugodt egyenletes léptekkel lejött a trónról és lassan elindult a hosszú oszlopcsarnokban. A szolga követte.

– Hosszú idő az ötezer év és hosszú annak az adósságnak a listája is, amit letörlesztettél – mondta lassú, de szeretetteljes szavakkal. S mégis kevés volt arra, hogy meglásd, mi is volt ez? Hogyan segíthetnék akkor én neked?

Az oszlopcsarnoknak az a része, ahová értek gazdagon terített asztalokkal volt tele.

– Egyél – mondta a király –, bizonyára nélkülözned kellett, amíg az adósságodat törlesztetted.

A szolga mohón esett neki a rég látott csemegéknek és gyümölcsöknek. A király egy darabig csendben nézte, majd tovább indult és halk hangon beszélni kezdett.

– Volt egyszer egy nagyon gazdag Ember. Mikor rájött, hogy szinte észrevétlenül, de csökken a vagyona s így lassan a saját és a vele együtt élők megélhetése kerül veszélybe, nagy Beruházóvá vált. Létrehozott egy Multi-level-marketinget. Egy egyszeri, nagy beruházással kibocsátotta vagyona egy részét, azt a lehetőséget, hogy ez a tőke működve, önmagát ellenőrizve és fenntartva létrehozson olyan önálló egységeket, melyek egymást táplálva és fejlesztve még számára is visszatápláljanak annyit, amennyi a vagyona fogyását ellensúlyozza. Az új rendet az egész világon elterjesztette és a nagy Beruházó látta, hogy jó.

Egyszer, valahol a többszintes, világ méretű hálózat egy kis falujában leégett az egyik gyár. Valamilyen előre nem látott elektromos zárlat okozta a tüzet. Sok ember meg is halt, mert éppen műszakváltás volt és a tűzoltók sem voltak a helyzet magaslatán. A gépek tönkrementek, csak a csarnok szerkezete maradt fenn. A megmaradt emberek depressziós állapotba kerültek szeretteik, munkahelyük és teljes egzisztenciájuk elvesztése miatt.

A nagyon gazdag Embernek jelentették, hogy mi történt. Tudta, hogy évekig nem lesznek képesek a környező gyárak kitermelni a helyreállításához szükséges javakat. Azért, hogy elkerülje a depresszió okozta további katasztrófákat, más gyárakból továbbra is folyamatosan biztosította számukra a szükséges alapanyagokat és energiákat. Az emberek lassan megnyugodtak, mert a megélhetésük legalább biztosított volt. Továbbra is bejártak a gyárba – mert máshová úgysem mehettek – kereskedni kezdtek az alapanyagokkal, mert nem volt gépük, amivel fel tudták volna feldolgozni őket. Éltek és szaporodtak és a legokosabbak közülük egyre újabb, és újabb lehetőségeket fedeztek fel az alapanyagok és a gyárépület hasznosítására. Az eredeti technológiát elfelejtették, mert nem volt már szerepe az életükben. Elfelejtették a nagyon gazdag Embert és annak célját is, mert úgy érezték, hogy az alapanyagok és az energia

azért áramlik hozzájuk, mert jár nekik, nekik, akik önmaguk számára hasznosítják. Ezért aztán tovább fejlesztették a gyár maradványainak és az alapanyagoknak az elemzését, megfűrtak, vegyelemeztek és kivontak minden számukra hasznosítható javat belőlük, és a termékekkel is kereskedni kezdtek. Életük ennek következtében virágzásnak indult. Lassan az egész falú beköltözött a gyárépületekbe, mert ott ingyen fűtés, víz és élelem volt. Csak a jövedelmek elosztása terén voltak viták és azok sokszor vezettek ellenségeskedéshez közöttük. Ilyenkor sokakat önmaguk közülük elüldöztek és meg is öltek.

Mint mindenkinek a Multi-level-marketingben, az ottani embereknek is kis elektronikus chip volt beültetve gyomorszájuk fölé, de egy idő után elfelejtették, hogy mire való, így sokan kioperáltatták, a többiek pedig elrejtették mások elől, mert szégyelltek. Pedig korábban arra szolgált, hogy a rend jó működése érdekében közvetlen kapcsolata lehessen mindenkinek a nagyon gazdag Emberrel.

Sok jónak látszó kezdeményezése volt azoknak, akikben volt valamiféle jó szándékú gondoskodás a többiek és a gyár sorsa iránt, s akik nemcsak saját hasznukat és nyugalmukat nézték. Ebből születtek meg olyan ötletek, mint a teljes egyetértésben történő gazdálkodás, a betegek és árvák segítőszolgálat, a gyár és környéke állagának folyamatos figyelése és fenntartása, és a szomszédos, szegényebb falvak lakóinak támogatása. Jól és elégedett lélekkel éltek, mert úgy gondolták megtettek mindent, ami szükséges a maguk és környezetük fenntartására.

Amikor a nagyon gazdag Ember látta, hogy már nem depressziósok, sőt elégedettek, bár igen furcsa szokásokat vettek fel elhatározta, hogy elküldi az egyik pszichológus-mérnökét egy kisebb géppel és a régi technológiával, hátha már alkalmasak az emberek arra a feladatra, amire a gyárat és őket szánta. Az emberek azonban kinevették a mérnököt, mesének vették a Multi-level-marketingről és a beültetett chipek hatásáról szóló történetét, gépét összetörték, papírjait elégették, és elzavarták, mert úgy látták, hogy minden úgy van jól, ahogy van.

A nagyon gazdag Ember látta ezt, de volt türelme, hiszen nem kicsiben gondolkodott. Újabb mérnököket küldött, s az egyik közülük megnyerte a jó szándékúakat és beüzemelt egy kisteljesítményű gépet, ami az alapanyagokból megkezdte a nagyon gazdag Ember és a környező gyárak számára szükséges anyagok termelését. Néhány lelkesebbet, bizonyos idő után megtanított rá, hogyan lehet újra üzembe helyezni a chipeket és ennek erejével aztán terjedni kezdett a régi technológia, újabb gépek érkeztek és az emberek egy része, feladva az alapanyagokkal való kereskedést beállt a gépek mellé szolgálni a Multi-level-marketinget. Kiépült a működéshez szükséges kapcsolat is a többi gyárral és nagy volt az öröm nagyon gazdag Ember háza

körül is. Nem a haszon mennyisége miatt, mert az elenyésző volt, hanem amiatt, hogy sikerült abból a hipnotikus álomból felébreszteni a gyár munkásait, amibe a sokkok miatt kerültek, és bekapcsolni a gyárat az egymást kölcsönösen támogató és fenntartó hálózatba.

A mérnöknek azonban egy idő után vissza kellett térnie a központi gyárba. Rábízta a dolgok intézését a jó szándékúak egy csoportjára, majd elutazott. A dolgok egy ideig továbbra is jól mentek, de volt néhány munkás, akinek nem tetszett a chip az oldalában és főleg annak időnként megszólaló hangja. Ezek összefogtak, magukhoz ragadták az alapanyagok kezelése feletti hatalmat, kioperáltatták magukból a chipeket és visszaállították a saját maguk kitalálta rendjüket.

A király itt elhallgatott, de lassú lépteit tovább folytatta, amíg be nem fordultak a terem végén a másik oszlopcsarnokba. Akkor megállt, ránézett a szolgájára és megkérdezte.

– Mit gondolsz, miért tudtak életben maradni a munkások a gyár leégése után? Vajon nem a továbbra is szállított alapanyagok miatt?

– De igen – felelte a szolga -, e nélkül elpusztultak volna, vagy el kellett volna költözniük.

– Mit gondolsz, mi lett volna veled tiszta levegő, éltető tiszta víz, termő föld és azok nélkül a szépségek és harmónia nélkül, amiket a szemed, füled és a többi érzékszerved befogad? – kérdezte most a király.

– Uram, a gyengémre tapintottál – mondta a szolga és lehorgasztotta a fejét. Ezeket a szépségeket nélkülöztem a börtönben a legjobban. Mindenemet odaadnám értük!

– Látod, ezek mind a kölcsönöd részei. És az ételed, a mindennapi, honnan volt?

– De Uram - kiáltott fel a szolga kétségbeesve –, hiszen verejtékesen megdolgoztam minden falatért, ami a testemet táplálta!

– Igen, igazad van, verejtékesen megdolgoztál érte. De mondd – nézett a szemébe a király, és mintha kacsintott volna –, honnan kaptad a verejtékedet, honnan a testedet, honnan az erődöt, a szívdobbanásodat, az éjszakai nyugodt pihenésedet és a másnapi egészségedet, honnan a képességeidet, hiszen már a nevükben is benne van: adottságok.

– Igen Uram, - mondta szolga már egy kissé halkabban

– Te teremtettél ilyenek, hogy minden szívdobbanásommal Rád legyek szorulva, de mindaz, amire rájöttem, amit gondoltam és mondtam, amit tettem, a sok megszerzett dolgom, feleségem, gyerekeim, házam, kertem és állataim az enyéme, mert én dolgoztam meg értük, én szereztem őket, azokat nem Tőled kaptam.

A király megállt, csendesesen nézte egy darabig majd elmosolyodott és megkérdezte:

– Mondd, mire jöttél rá, mire emlékszel, és mit tettél? Honnan jöttél rá valamire, ha nem tőlem, hiszen tőlem jöttél ki; mit gondoltál ki nélkülem, amikor minden, ami benned van, és amit ki-gondolhatnál magadból én súgtam? Mit mondtál, amit néhány elmélyült

pillanatodban ne tőlem, vagy egyébként teremtményeimtől hallottál volna, s mit tettél, amikor még a szívdobbanásaidat sem vagy képes eggyel megtoldani? És a javaid, amiket te szereztél, honnan vannak? Mind tőlem, vagy elődeidtől kaptad őket, ami ugyanaz! Nem is ez a kérdés, hanem a miért? Ezen kellett volna gondolkoznod az elmúlt ötezer év alatt. Mire kaptad mindezeket?

– Rendben van Uram, belátom, semmi sem az enyém, minden Tőled van és kölcsön – ügyeskedett a szolga. – De mondd! Hogyan kellett volna törlesztenem, ha tudtam volna, hogy kölcsön, hiszen ez egy akkora vagyon, hogy száz élet alatt sem tudnék ennyit megkeresni. Miért kívánsz a teremtményedtől lehetetlent, hiszen nem tehetnek róla, hogy “leégett a gyár”, vagyis hogy csak ennyire képesek?

– Törleszteni csak azoknak kell, akik tudják, hogy kölcsönt kaptak – akik tudják, hogy miért “működik a gyár”. Te megtudtad, hogy tartozol, mert megmondtam neked. Megszántalak, amikor könyörögtél, és elengedtem az egész tartozásodat. És mert megtudtad és elengedtem, lehetővé vált volna számodra, hogy a továbbiakban törlessz. Kicsinyességed miatt ezt elmulasztottad. Az összeg hatalmas. Olyan nagy feladat a törlesztése, mint a tevének a tú fokán átjutni. Ha át akarsz jutni a tú fokán két utat választhatsz. Vagy olyan kicsivé válsz, hogy átférsz, vagy olyan naggyá, hogy te leszel a tú foka, a mérce. De a kettő végül is ugyanaz, mert aki átjutott a tú fokán, az egyben mércévé is válik. Minden törlesztés számomra, ami az adottságaid és lehetőségeid tudatos használatának maximumából jön, és minden tékozlás, azaz adósság marad, ami az adottságaid és lehetőségeid pusztán mechanikus, s így öncélú használatából fakad. Talán egyszerűbben mondom, hogy megértsd: ha nem felejtet el az összeg nagyságát, olyan kitartással fogsz dolgozni, mint egy bika, olyan hittal és akarattal, mint egy oroszlán, és olyan szárnyaló gondolkozással, mint egy sas. Mindez kevés azonban, ha ezeket nem egy tőlük független, együtt-érző, együtt-látó, ítéletmentes szeretet irányítja, mert akkor kárba vész a sok erőfeszítés. Nem a jó, vagy a rossz cselekvéséből, mert ez a két fogalom csak az Én szintemen értelmezhető, annak a szintjén, akinek célja van a teremtéssel. Értsd ezt meg jól, mert ez az egyik legnagyobb akadály benned. Csak kölcsön van és törlesztés. A földi hétköznapi piaci szintjén ez a kölcsön 100 dénár, a létezés szintjén, az Én szintemen ez a kölcsön a tízezer talentum. A törlesztés is különböző. A földi szinten részletekben, vagy egyben történik, megegyezés szerint. Az Én szintemen mindig és mindennel törleszteni kell: minden lélegzetvétellel, minden mozdulattal, minden gondolattal, minden érzéssel és minden pillanatban. Nem egyszerű, mert elszoktál tőle, hiszen el voltál foglalva a saját tulajdonodnak vélt jó dolgok gyarapításával. De nem lehetetlen. A világmindenség minden helyén a kölcsön befogadása és a törlesztés a természetes állapot, csak néhány “gyár” égett le, s csak kevesen tudnak

magukénak mindent. Szinte elenyésző a számuk, de nekem nem mindegy egy dénár sem. Láttad volna mekkora ünnepet csaptak a szolgálaim, amikor kiszabadultál. Akkor történt ez, amikor megszólalt benned a „chip”, vagyis valaki, aki érteni akart, s részt venni a teremtésben, aki nem elégedett meg az étellel magával úgy, ahogy van. Valaki, aki keresni kezdett és elhatározott valamit saját szándékából és meg is tette, még ha ez csak annyi volt is, hogy ide jött és feltette a kérdését.

Egy másik élőlény felé a jó szándék csak annyi, hogy ismerem és elismerem, vagyis átérzem a sorsközösséget és az esetleg valamivel jobb életfeltételeimet, és ennek tudatában, ha szükséges megosztom azt, amim van. Olyan ez, mint egy ujjgyakorlat egy zongoristánál. Ha rendszeresen elvégzi, látja a hibáit és van kitartása, akkor talán egyszer el tud játszani egy zongoraversenyt is. Ha nem gyakorol, akkor csak álmodozhat egy siker lehetőségéről. Az éheztem, szomjaztam tanítás alapvetően rám vonatkozik, aki mindenkit táplálok és fenntartok, Én vagyok a koncert lehetősége, mert az Én éhségem és szomjúságom nem 100 dénár nagyságú, hanem a kölcsönadott sok tízezer talentummal arányos. Rád vagyok szorulva. Nekem kell adnod, és ehhez sokat kell gyakorolnod, de nem az ujjgyakorlat a koncert. Az csak egy eszköz.

– Mivel törleszthetek hát, hogyan adhatok neked Uram – kérdezte a szolga egy kis türelmetlenséggel a hangjában –, ha nem a szolgatársaimnak adottakkal?

– A börtönben minden újabb nehézség csak azért volt, hogy ne feledkezz el a tartozásodról, ne érezd otthonosan magadat a börtönben, a patkányok között, ne fogadd el a sorsodat, ne add fel a keresését, hogy miért vagy ott, ahol vagy, amikor százszor végiggondoltad az életedet azért, hogy most megkérdezd tőlem, hogy mikor kaptad a kölcsönt és mire. Ha kimész, és újra kezdod a életedet, semmi mást nem kell tenned ahhoz, hogy törlesszél nekem, csak annyit, hogy nem felejtet el ezt a beszélgetést.

– Soha sem fogom elfelejteni – vágott a szavába a szolga megkönnyebbülve, mert valami nehezebbre, valami végzetesre számított a börtön után. – Esküszöm Neked a....

– Ne esküdj – monda a király –, mert máris megszegted. Gondolatban már kinn jársz az életben, és azon töröd a fejedet, hogy mihez is fogsz kezdeni a sok kölcsönrel, amihez ismét hozzájutottál. Nem azt kérem tőled, hogy néha – ha jókedvű vagy, vagy ha éppen rosszul mennek a dolgaid – gondold erre a beszélgetésre, hanem azt, hogy minden gondolatod, mozdulatod, érzésed és érzelmed, minden szavad és lélegzetvételed, s minden szívdobbanásod mögött legyen ott ennek a beszélgetésnek az íze. Ez tényleg nem könnyű, de a kölcsön is hatalmas. Egyetlen lehetőség, hogy működésbe hozod azt a „chip-et”, ami benned is megvan, és kizárólag rá hallgatsz. Látod, itt van hozzá a zsebemben az adó. Most is adja a „chip-nek” az adást.

Pontosan azt, amit most a füleddel is hallasz. De mi lesz, ha kimész? Itt a nehézség. A „chip-et” működésben kell valahogy tartanod. Ha elromlott meg kell javítanod, ha bepiszkolódott meg kell tisztítanod, ha valami eltakarja, hogy elnyomja, vagy túlharsogja a hangját, ki kell tudnod kapcsolni a zavarást. Ez a nehéz. Nem jöhetsz vissza minden percben, hogy emlékeztesselek. Magadnak kell kiépítened az emlékezés mechanizmusát.

A börtönben azzal törlesztettél, hogy szép lassan rájöttél, hogy mindaz, ami a tied – az életedet is beleértve –, az semmi és te is semmi vagy. A törlesztés a felébredésed volt a hangomra és egyben a halálod is minden másra csak azért, hogy megtudd az igazat. Akkor váltál szabaddá, amikor végre megszólalhatott benned a hangom és te meghallottad. Ötezer év volt, vagy egy pillanat, mindegy. A szolgálaim énekelni kezdtek örömben, amikor meghallottad a hangomat és kiléptél a börtönödből.

Menj vissza most a „leégett gyárba”, és próbáld meg a dénárokkal, amik csak kis gyakorlati köteleességek, a talentumokra figyelni. Magyarázd a különbséget mindenkinek, aki hallgat rád. Már tudod, hogy adhatsz, szolgálhatsz és szelíd is lehetsz a tízezer talentum birtokában, ami ismét a rendelkezésedre áll. Nyugodtan adhatsz dénárokat, szolgálhatsz órákat, napokat, éveket és szelíd is lehetsz, mert mindennel elláttalak, hogy elégedett lehess. Legyél bármi közöttük, de ami éppen vagy, az legyél. Az legyél teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes erővel, teljes elmével. Lásd az összes szerepedet, játszd jól őket, de egyikkel se azonosulj. A sűgővel azonosulj, mert az vagy te magad, aki már ért. A szemedre és füledre vigyázz, mert ők vonnak el legkönnyebben a sűgő hangjától. Halld mindig tisztán a szavát.

A „nagyon gazdag Ember” terve miatt pedig ne aggódj. Jól megtervezte és jól is működik. Ezerbillió egészséges „gyárban” termelik a hozzád hasonló lények szerte a világmindenségben azt, amire Neki szüksége van. Mégsem mindegy Neki, hogy te jól végzed-e a munkádat. Minden jól végzett, tudatos munkának értéke van számára, de csak annak.

Most pedig menj!

A szolga teljes hosszában leborult a király előtt. Szólni nem tudott, mert a szíve, a szája és egész teste megtelt valamilyen szokatlan ízzel, amit eddig nem ismert. Csak a könnyei folyása jelezte benne az ismeretlen anyag bőséges jelenlétét. Amikor végre feltápáskodott, egyedül volt. Hallotta a király hangját, aki már valamelyik másik alattvalójával, vagy tanácsadóival beszélt fenn, a trónnál. Ahogy lefelé ment a lépcsőn egyre ott zúgtak a szívében a király szavai és érezte azt a furcsa ízt a nyelve alatt. Az ajtónálló egy szépen hímzett kabátot dobott a vállára, mert hisz még szinte semmi sem volt rajta.

Az ör kinyitotta a nagy kaput és ő kilépett.

Hééé, te! – kiáltott utána az ajtónálló. – Mindig figyelj a kezedre és a lábadra! Rájuk hallgass! Ők emlékeztetnek majd mindenre, ami szükséges.

Csak állt a napfényben és nézte a kaput, ami már rég becsukódott. Az íz ott volt még a szájában, a könnyei is folytak, amikor egy galamb szállt le eléje és burukkolva morzsákat kunyerált. A lába magától lendült meg, mert mindig utálta a galambokat. S akkor eszébe jutott, amit az ajtónálló kiáltott utána. A lába emlékeztette valamire, ami nem hozzá tartozott, és akadályozta a törlesztésben.

2004. Karácsony

LIPIEN MIHÁLY

KEDVES BOKORBELI TESTVÉREIM!

Két évvel ezelőtt amikor a karácsony megünneplésére készültünk, a képzelet szárnyán egy kirándulásra hívtalak és vittelek el Titeket. Már akkor éreztem, hogy ennek az utazásnak lesz még folytatása. Aki akkor lemaradt a repülőről, annak elmondom, hogy közel 3-4000 évet tettünk meg az időben, miközben eljutottunk Hóreb hegyéhez. A kirándulásunk második része pedig egy meglepi volt – kicsit izgultam, hogy miként fogtok reagálni rá.

Közösen vettünk részt egy puritán körülmények között megtartott betlehemi zenei koncerten. Az utazás végén Hanuka és Karácsony közös ünnepén szerencsésen földet ért a repülőnk a székesfehérvári Maros hegy légi kikötőjében. Aki kimaradt ebből az utazásból, és a részletekre is kíváncsi, annak a Koinónia 2021. decemberi számában megjelent beszámolót ajánlom a figyelmébe.

Köszönöm a mai napra szóló meghívásokat! Elmondhatjuk, hogy a székesfehérvári Bokor közösségeknek több évtizedes múltja van. Tagjai értelmesek, igényesek, érdeklődők. Ezzel a felétek küldött - elismerésemmel és dicséretemet kifejező - jelképes tömjénfüsttel köszöntelek Titeket..

Hosszasan gondolkodtam a mai közösségi együttlétnünk tartalmán, és az utolsó pillanatig alakítottam, formáltam a Nektek elmondandó gondolataim szövegét.

Úgy indult a felkészülésem, hogy előjött bennem egy családi esemény. Körülbelül két éve odajött hozzám a nagylányunk Renáta. Egy könyvet tartott a kezében. Tudtam, hogy szeret olvasni, gondoltam, hogy a könyvről szeretne valamit mondani. De nem mesélt semmit, csak annyit mondott, hogy azt szeretné ha a könyvet elolvassam. Kérdeztem Tőle, hogy mi a témája? Csak annyit volt hajlandó mondani, hogy mesekönyv. Hát mit is mondjak? Legszívesebben azt válaszoltam volna Neki, hogy a műfajból kissé kinőttem, az idő eljárt felettem és már oda kell figyelmen arra, hogy a fogyatkozó éveimet és napjaimat milyen olvasmányokkal gazdagítom. Nem mertem visszautasítani kérését – a magamban megfogalmazódó

ésszerűnek és talán még indokoltnak is mondható indokokkal – , mert akkor később Ő sem veszi a fáradságot, hogy majd megnézze vagy elolvassa, amelyet én kínálok fel Neki.

Átvettem Tőle a könyvet és másnap hajnalban – gondoltam – beleolvasok. A történet nagyon érdekes volt, mert egy alapítvány kamasz fiúkat és lányokat hívott meg különleges táborozásra, ahol nem lehetett náluk mobiltelefon, laptop és tablet. Ez a találkozás helyszínén bejelentett feltétel némi rémületet okozott, és volt olyan, aki emiatt nem is maradt ott. A táborozás helyének is megadták a pontos koordinátáit, melyet a meghívottak közül csak egy kamasz nem tudott megfejteni. Ez pedig így szólt:

„Előtte folyik, mögötte hullámszik, benne bugyog.

Négy csillag díszíti.

Szálló, mégsem repülő.”

A megfejtést természetesen nem árulom el, mint ahogy a könyv szerzőjét és címét sem, mert akit érdekel, az járjon utána.

A beszédre készülve ennek a kamaszoknak és kamaszokról szóló mesekönyvnek az egyik története jelent meg előttem. A fiatalokat elvitték a Nemzeti Galéria képkiallítására, és ott ügyesen elterelve a teremőr figyelmét, az egyik fiú és az egyik lány beléptek a képbe.

Részesei lettek a művészeti alkotáson látható eseménynek. A festményen látható társaság női tagjai el is csodálkoztak a mai fiatalok ruházatán és hajviseletén, de a férfiak felismerve az érdekes érkezőket, ennivalóval és borral is kínálták őket... a kamasz mesét nem folytatom tovább.

Elkezdett érdekelni a kép története, amelynek aktív résztvevői lettek a kamaszok. A téma azért ragadott magával, mert rájöttem, hogy a Szentírás legfontosabb részei nem helyszíni tudósítások, nem riportok, hanem festmények. Olyan művészeti alkotások, amelyeknek története és mondanivalója van. Emlékezetek vissza, hogy a mai liturgián milyen részletet olvasott fel Gábor és Laura. Mikeás jövőképéről és annak valósággá lett jelenéről (Mik 5,1-4a és Lk 1,39-45). A Bibliában a múlt, a jelen és a jövő együtt él. Aki megérti és megtanulja ezt a látásmódot, az már bele is látott a Teremtő világába. Erzsébet és Mária találkozása is egy csodálatos bibliai kép.

Az egyik nő magzata lezár egy üdvösségtörténeti korszakot, a másik asszony magzata pedig elindít. Ez a találkozás nem más, mint egy gyönyörű festmény az üdvösségtörténet fontos eseményéről. Két boldog feleség, két boldog kismama.

Csupa jó érzéssel fordulnak egymás felé. Egymást múlják felül a másik felé mondott dicsérő szavakban. De ahhoz, hogy ilyen öröm legyen szívükben, nekik is sokat kellett ezért tenni. Mindkét kismama szenvedett korának ítéletétől. Egy zsidó nő, aki képtelen az áldott terhességre, és egy másik zsidó nő, akinek titok kíséri a kismamává válását. Isten szeretetének megtapasztalása által azonban felnőttek a nagy feladatra.